

Gyurcsány és a kisszerszám

2024 szeptember 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A DK elnöke ezúttal novellistaként rombolja a közízlést és a magyar irodalmat. - Szentesi Zöldi László szenzációs írása.

Annyi statikus kísérlet után a hazai irodalomkritika évtizedek óta várja a min?ségi fordulatot. A szuverén alkotást,

azt a prózai m?vet, amely elbolondított XXI. századunkban erkölcsi és szakmai irányt?.

Hazánk volt miniszterelnöke, Gyurcsány Ferenc nemrégiben érdekes novellával lepte meg barátait és ellenségeit.

Fájdalom, a jelzett m?nek, amelynek a Kisszerszám címet adta, a téma érintettsége ellenére ugyan semmi köze Gréczy Zsolthoz, mégis örömmel olvastuk a Facebookon. Rögtön az elején bevalljuk a Magyar Nemzet olvasóinak, hogy lebilincselt bennünket Gyurcsány novellista egyedi stílusa, szövegének bels? kohéziója, közlésrendszere. Bár azt hisszük, ahogyan az Isteni színjátékból sem szabad egy vessz?t sem elvenni, magát a teljes novellát illene közölnünk, terjedelmi okok miatt mégis csak részleteket mutathatunk.

Új novellájában Gyurcsány Ferenc a n?i bántalmazás témáját járja körül. Elbeszélése voltaképpen párbeszéd a bántalmazó és a bántalmazott fél között. Hogy maga az író kivel azonosul, talán nem is fontos, mi azért arra hajlunk, hogy aki k…rvaországozik, nem feltétlenül bántalmazott. Ezzel együtt, vagy éppen ennek ellenére Gyurcsány Ferenc er?s moralitással gázol bele a közéleti pocsolyákba. Lássuk is, ahogyan bels? kényszereit már a Kisszerszám novella elején belopja a textusba:

„– Most tényleg! Mit kell ezen fennakadni? Jól van na. Megfogtam a fenekedet. És? Más is megfogta már. Nem akkora ügy. Ne balhézz már!
– Menj a francba! Mit gondolsz magadról? Idióta! Csak mert kisf?nök vagy!? Azt hiszed, hogy akkor ez rendben van?
– Ne csináld, Brigi! Azt hittem, hogy akarod. És szerintem akarod. Csak nem mered bevallani.
– Menj te az anyádba! Majd én megmondom, hogy mit akarok.
– Ugyan már! Minden n? azt akarja. Csak szépelegtek itt és alig várjátok, hogy valaki megfogja a seggeteket.
– Hogy te mekkora barom vagy! Tényleg! Mutogatni kellene az ilyen állatokat, mint te vagy. És most már csak azért is bejelentést teszek. Rohadj meg!
– Nehogy megpróbáld, mert szétverem a fejedet! Meg azt a kurvásan megcsinált szádat. Miért töltetted fel az ajkaidat? Na!? Miért? Mindenki tudja! Mit játszod meg nekem itt a sz?z lányt? Alig vártad, hogy lehúzzam a sliccem.
– Tévedtem. Te nem barom vagy, hanem egy szerencsétlen vadbarom. Ki kíváncsi a te aszott valamidre? Nyilván épp olyan lúzer, mint amilyen te vagy. A pofád nagy, nem a tehetséged. Minden lány rajtad röhög a hátad mögött és azt gondolja, hogy te egy tipikus kisszerszám vagy.”

Hemingway és Gárdonyi tudta, hogy a tömör, kifejez? mondatok, a sz?kre szabott jelz?s szerkezetek, a mellérendel? mondat fölénye az alárendel? ellenében fontos írói eszköz. Gyurcsány ugyanolyan kifejez?en ír, ahogyan az amerikai és a magyar próza valaha élt mesterei is tették. A Demokratikus Koalíció poeta doctusa azonban még valamiben zsigerileg tehetséges: a bels? feszültség költ?i felmondásában. Figyeljük meg, milyen választékosan, szinte varázslatosan jeleníti meg, ahogyan a Demokratikus Koalíció írótagozata szerint a n?kkel, a n?kr?l beszélni kell: „Menj te az anyádba!”, „Idióta!, „Rohadj meg!”, „Szétverem a fejedet!”, „Kurvásan megcsinált szád”, „Alig vártad, hogy lehúzzam a slicced” és így tovább. Ez nemcsak szép – mondaná Szerb Antal –, de a nemesebb olvasó számára gyönyörködtet?en kecses ívelés? is.

Az igazsághoz hozzátartozik – és mostantól evezzünk közéleti terepre –, hogy a Demokratikus Koalíció b?ntanyává alakulása lehetséges opcióként sejlik fel a Gyurcsány-novella mögött. Vörös dominaként, korbáccsal a kézben például egy mentelmi jogát frissen vesztett feleség igyekszik móresre tanítani a fellázadt alapszervezeti tagokat.

Egy sarokban a földön mobiltelefonjával csúszó-mászó Varju László igyekszik megismerkedni az írás-olvasás rejtelmeivel. Amott a rúzzsal kifestett tükör el?tt Molnár Csaba illegeti magát, neki az a legf?bb perverziója, hogy némiképp már hasonlít szeretett elnökére, a Kisszerszámra. És persze felbukkan a harcias Vadai Ágnes, aki végletesen felizgulva L?wy Árpád-verseskötettel érkezik, miközben Kálmán Olga mikrofonnal kínozza fizikailag-lelkileg, hogy mondana már végre valami biztosat arról, miért nincs demokrácia Magyarországnak abban a két négyzetkilométeres részében, amit ?k még átlátnak és megértenek.

Perverz ez a világ, ahogyan perverz maga a Demokratikus Koalíció is – egyidej?leg ezt a felismerést is jelzi finoman a novella.

Ferenc testvér talán azért is szabott mindannyiunknak új irodalmi és ízlésbéli irányt, hogy lássuk, nagyon betegnek kell lennünk ahhoz, hogy elmerüljünk a b?n mocsarában, bármiféle nézetazonosságra jussunk a b?nbarlang törzsvendégeivel.

A Kisszerszám végkövetkeztetése persze nem is afféle klasszikus zárójelenet, a feszült párbeszédb?l valójában nem következhet más, mint a teljes megsemmisülés. Aligha véletlen, hogy Gyurcsány Ferenc elbeszélése ekképpen zárul:

„– Szemét alak vagy. De tudod mit? Én is pont azt a k…rva egyes pénztárt akartam. Mert ott kevesebb az olyan barom, mint te vagy – mondta annyi büszkeséggel a hangjában, amennyire csak tellett t?le. A kisf?nök szemébe nézett, és tényleg kicsinek látta. Mindenével együtt.

Hátat fordított és elindult kifelé. Felemelte a fejét, felszegte, talán jobban is, mint akarta. De mindegy. Rohadjon meg! Kisszerszám!”

Gyurcsány Ferenc – és talán ez a végs? észrevételünk – határozottan kisszerszámnak érzi magát. Ez volna tehát a rejtett üzenete a fiktív párbeszédnek, nem pedig csak az, hogy kínozzunk halálra minden n?t, mert k…rvák azok, márpedig mindannyian. Hogy aztán miért ilyen bizonytalanul imbolygó lelki alapról teszi mindezt az író, annak megválaszolása nem a mostani kritika feladata. Maradjunk annyiban, hogy Kisszerszámnak lenni kétségkívül nem jó. Szerintünk az ember vagy Nagyszerszámnak születik, vagy eleve elfogadja, hogy kicsi, mikimanó, pindurka, törpe, esetleg macskajancsi, ráadásul maradandó módon, hiszen egyszer?en soha nem lehet eléggé nagy.

Gyurcsány Ferenc ígéretes prózai indulása körül éppen ezért érzünk aggodalmat.

Hiszen ? teljesen úgy fogalmaz, mintha a nagyszerszámok birodalmába hullott volna alá az irodalom csodás égi mezejér?l, miközben még nagyon sokat kellene tanulnia modorról, viselkedésr?l, helyes magaviseletr?l. Aztán ki tudja?

Egy napon még saját b?nbarlangot is üzemeltethet, hiszen szabad országban élünk, perverzkedni magányosan, többesben is szabad. Akkor is, ha ez ember folyamatosan bódult, akkor is, ha simán agresszív barom, akkor is, ha már beledilizett abba, hogy senki nem figyel rá. Az irodalom legnagyobb rákfenéje ugyanis, ha már életedben is látszik, hogy ki vagy, mert megírod magadról, nem pedig két évszázaddal kés?bb fejti meg hülyeségeidet a kíváncsi utókor.

Szentesi -Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló